

hensyn, og at dette skulde være patriotisk klogt eller sligt, i Stedet for at erkende, at vi misbilligede sligt og hævdede, at andre Grundsetninger burde følges for Fremtiden. Det ærede Medlem maa saaledes beholde sin Patriotisme i den indfrevrede Forstand, hvori han tager den, og sin patriotiske Klogskab for sig. Jeg har ikke Brug for den Slags Patriotisme og patriotisk Klogskab, der gaar ud paa at dække Feil, hvor Fædrelandets Interesse netop fordrer, at de skulle lægges tydelig og klart frem og erkendes overalt, hvor vi have med dem at gjøre. Det ærede Medlem kommer derfor ikke videre med Hensyn til Pointen i denne Debat derved, at han siger, at det er Noget, vi nødig skulle være ved, thi det er en saa gruelt gammel Historie, at vi Graahaarede ikke ville tro paa den, og hvis nogen af de yngre skulle tro paa den, kunne de blot læse deres politiske Historie om igjen eller blot en Del af de Forhandlinger, der ere førte her i Folkerepresentationen, og de ville da se, at de Aftenskrer, der ere talte imod vor Lands skjæbnesvangre Politik, ere blevene mødte her — vi tale om Debatten tidligere — med Kulde og Haan og Bessylbning for Mangel paa Patriotisme. Men besværrer, Læderne gif, og Forholdene viste, at Aftenskrerne havde været paa rette Sted. Jeg har nu tilladt mig nogle Bemærkninger med Hensyn til det ærede Medlems Forsøg paa at tale om Ministeriets Hjemmel og Berettigelse. Det Spørgsmaal skal jeg iøvrigt med Fornøjelse overlade til Juristerne, men med Hensyn til patriotisk Klogskab og Patriotisme behøver jeg ikke at gaa i Skole hos det ærede Medlem.

Timestad: Ja, jeg tror, at de Svar, der ere givne af de to ærede Medlemmer, vise, i hvor høj Grad mine Uttringer have været berettigede, og i hvor høj Grad de have sølt Berettigelsen deraf, thi det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Suel) vidste ikke Andet at svare end at disse op med den ganske vist ofte gjentagne, men jo derfor ikke mere sande Historie om, at jeg skulde have udtalt mig ved forskellige Leiligheder paa forskjellig Maade angaaende provisoriske Love, Noget, som jo slet ikke vedkommer denne Sag, og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) maatte ty til at føre Diskussionen bort fra den foreliggende Sag og lede Tanken tilbage paa de Ulykker, der tidligere ere os overgaaede; han begyndte at spille lidt paa den gamle berømte Streng om dem, der have skilt os ved de tre Hertugdømmer osv. osv. Jeg tror nu, det er bedre, at vi holde os til Sagen, og jeg vil sige det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, at det ikke er min Mening, at det er den første patriotiske Pligt ikke at sige Noget imod mine politiske Meningsættelser, men derimod mener jeg, at det er en af de første patriotiske Pligter for en Rigsdagsmand, at han ikke

af Hensyn til, at det, der fremsættes her i Rigsdagen, kan blive skadeligt for den Regering, han staar i Opposition til, skal sige det Hensyn til, at det kan blive endnu mere skadeligt for Landet, at det fremsættes. Det er min Mening og har bestandig under hele denne Sag været min Opfattelse, at det vel var en Mulighed, at de Herrer kunde stabe Ministeren ved deres Interpellation — jeg veed det ikke, jeg skal ikke sige Noget om, hvorvidt dette har været et heldigt taktisk Forsøg, der kan indregistreres som saadant blandt andre taktiske Forsøg —, men, hvad jeg anser for vist, er, at disse Mennesker løbe stor Fare for at tilføje Landet en endnu større Skade end Ministeren. Jeg har naturligvis ikke tænkt paa, at jeg skulde afstrække det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds fra at begaa lignende Ting i Fremtiden, saadanne Illustioner har jeg slet ikke gjort mig. Man kan hverken formaa det ærede Medlem til at erkende, at han har handlet urefsigtigt eller, som jeg tror, ulogt ved den Maade, hvorpaa han har udtalt sig, eller til at lade være at gjøre noget lignende i Fremtiden. Hvad iøvrigt angaar det Spørgsmaal, for hvilket jeg især har begjæret Ordet, nemlig Spørgsmaalet om Hjemlen, da er der ikke i denne Henseende fremkommet noget Nyt. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds søgte jo paany at dreie Sagen derhen, som om det, jeg havde sagt, maatte som nødvendig Konsekvens føre med sig, at Ministeren kunde efter Protektion, Indflydelse osv. lade et saadant Forbud staa ved Magt eller være hævet, som han vilde. Det er netop det, jeg paa det Bestemteste har forvaret mig mod. Det gjælder om denne som om mangfoldige Administrationsgrenene, at Ministeren kan handle efter Protektion, Indflydelse, Gunst, Gave og hundrede andre utiladelige Motiver. Derimod ligger Garantien i det Ansvar, som Ministeren har; men det er klart, at naar man overhovedet giver administrative Besøielser, fører det ikke til, at disse administrative Besøielser skulle bruges efter utiladelige og utilbørlige Motiver, men tværtimod efter de Hensyn, som Sagen kræver. Hvad angaar det Forhold, som her er under Omtale, da er det ikke noget Nyt; det er Noget, som vi have hørt før, at de Forbud, som Ministeren udsteder i Genhold til Loven, have en saadan elastisk Natur, at man kan meddele Dispensationer deraf i saadanne Tilfælde, hvor Ministeren skjønner og antager, at det kan ske uden Skade. Hvorvidt han tager feil, bliver et andet Spørgsmaal. Men det vedkommer ikke Hjemlen. Det er jo Noget, som det vilde være saameget besynderligere at drage i Tvivl, som i det Hele den Maade, hvorpaa vi i den Henseende have været stillede til Lybftand i de senere Aar, hvis jeg ikke er aldeles feil underrettet, netop hviler paa samme Forudsætning om en Dispensations-Hjemmel, og det har, saavidt jeg veed, i de senere Aar stillet sig saa-